

JODI
PICOULT

Συγγραφέας του μπεστ σέλερ Ο φύλακας της αδελφής μου

*η Λιωπή
του
Λύκου*

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LONE WOLF

Από τις Εκδόσεις Atria Books

Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η σιωπή του λύκου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jodi Picoult

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Κνήτου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσένα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jodi Picoult, 2012

All rights reserved.

Published by arrangement with the original publisher,
Emily Bestler Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Sarolta Ban/Trevillon Images UK

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2013, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0097-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομαχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

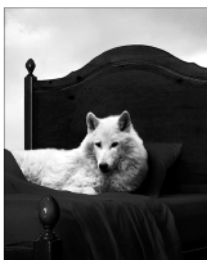
Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

JODI
RICOULT

*η Ξιωνιή
του
Λύκου*

*Μετάφραση:
Βασιλική Κνήτου*

*Για τον Τζος, τον Άλεξ και τον Μάθιου Πίκο.
Η θεία σας σας αγαπάει. Πολύ.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όλες οι ιστορίες για λύκους μιλάνε. Όλες οι ιστορίες της προκοπής δηλαδή. Όλες οι άλλες είναι ανούσιοι συναισθηματισμοί.

Όλες;

Ναι, όλες χωρίς εξαίρεση. Σκέψου λιγάκι. Σώθηκε, λέει, από τους λύκους, πάλεψε με τους λύκους, έπιασε λύκους, εξημέρωσε λύκους. Τον πέταξαν στους λύκους ή πέταξε αυτός άλλους στους λύκους, ώστε οι λύκοι να φάνε τους άλλους αντί γι' αυτόν. Έζησε με αγέλη λύκων. Μεταμορφώθηκε σε λύκο. Και, το καλύτερο απ' όλα, έγινε ο επικεφαλής λύκος. Δεν υπάρχουν άλλες ιστορίες της προκοπής.

Μάργκαρετ Άτγουντ, *Ο τυφλός δολοφόνος* (2000)*

---

* Το βιβλίο κυκλοφορεί στα ελληνικά απ' τις Εκδόσεις Ψυχογιός, σε μετάφραση της Πόλυς Μοσχοπούλου (Αθήνα, 2011). (Σ.τ.Μ.)

ΛΙΟΥΚ

Τώρα που το ξανασκέφτομαι, ίσως και να μην έκανα καλά που ελευθέρωσα εκείνη την τίγρη.

Με τ' άλλα ζώα δε δυσκολεύτηκα καθόλου: τους δύο βραδυκίνητους, γεμάτους ενγνωμοσύνη ελέφαντες· τον θυμωμένο καπουτσίνο που έφτυσε στα πόδια μου την ώρα που παραβίαζα την κλειδαριά μ' ένα λοστό· τα χιονάτα αραβικά άλογα, που τα χνότα τους αιωρούνταν στο χώρο ανάμεσά μας σαν αναπάντητες ερωτήσεις. Κανένας δε δίνει ιδιαίτερη σημασία στα ζώα και στις ικανότητές τους και λιγότερο απ' όλους οι εκπαιδευτές του τσίρκου, αλλά εγώ ήξερα, απ' την πρώτη κιόλας στιγμή που με είδαν στις σκιές έξω απ' τα κλουβιά τους, πως θα καταλάβαιναν, γι' αυτό ακόμα και η πιο θορυβώδης ομάδα –οι παπαγάλοι που εξαναγκάζονταν να κάνουν βόλτες γαντζωμένοι στα γελοία φουντωτά κεφάλια κάτι μαλλιαρών σκύλων– χτύπησε τα φτερά της σε απόλυτη αρμονία καθώς το έσκαγε.

Ήμουν εννιά χρόνων όταν στο Μπέρεσφορντ του Νιου Χάμσερ είχε έρθει η «Υπέροχη Σκηνή των Θαυμάτων του Βλάντισταβ» – κάτι που από μόνο του ήταν σωστό θαύμα, καθώς τίποτα και ποτέ δεν ερχόταν στο Μπέρεσφορντ του Νιου Χάμσερ, εκτός από κανένα σκιέρο που είχε χάσει το δρόμο του κι από μερικούς δημοσιογράφους κατά τις προκριματικές προεδρικές εκλογές, που σταματούσαν να πιουν έναν καφέ στο «Μαγαζί του Χαμ» ή να βιά-

λουν βενζίνη στο πρατήριο «Γκας 'ν' Γκόου». Δεν υπήρχε παιδί απ' όσα ήξερα που να μην είχε προσπαθήσει να τρυπώσει απ' τα ανοίγματα της προσωρινής περίφραξης που είχαν στήσει οι άνθρωποι του τσίρκου – όλοι θέλαμε να παρακολουθήσουμε την παράσταση χωρίς να χρειαστεί να πληρώσουμε εισιτήριο. Κι αλήθεια, έτσι είδα την παράσταση για πρώτη φορά, κρυμμένος κάτω απ' τα καθίσματα, κοιτώντας ανάμεσα απ' τα πόδια των θεατών που είχαν πληρώσει κανονικά το εισιτήριό τους, μαζί με τον καλύτερό μου φίλο, τον Λούις.

Το εσωτερικό της σκηνης είχε ζωγραφισμένα αστέρια – πράγμα που μόνο οι άνθρωποι της πόλης θα μπορούσαν να κάνουν, καθώς δε συνειδητοποιούσαν πως αν ξέστηναν την τέντα, θα έβλεπαν τ' αληθινά αστέρια αντί για τα ζωγραφιστά. Εγώ πάλι είχα μεγαλώσει έξω, στο ύπαιθρο. Δε γινόταν να ζεις εκεί που ζούσα – στις παρυφές του Εθνικού Δρυμού στα Όρη Γουάιτ – και να μην έχεις περάσει κάμποσες βραδιές σε κατασκήνωση στην εξοχή, κοιτάζοντας τον νυχτερινό ουρανό. Αν άφηνες τα μάτια σου να προσαρμοστούν, ήταν λες και είχε αναποδογυρίσει ένα δοχείο με χρυσόσκονη ή λες και κοίταζες τον κόσμο μέσα από μια χρυστάλλινη σφαίρα με χιόνι. Γι' αυτό και λυπόμουν εκείνους τους ανθρώπους του τσίρκου που ήταν αναγκασμένοι να αυτοσχεδιάζουν με στένσιλ.

Πρέπει να παραδεχτώ πως στην αρχή δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου απ' την κόκκινη, γεμάτη αστραφτερές πούλιες κάπα του διευθυντή του τσίρκου κι απ' τα ατελείωτα πόδια της κοπέλας στο σκοινί ισορροπίας. Όταν έκανε ένα σπλιτ στον αέρα και προσγειώθηκε με τα πόδια της τυλιγμένα γύρω απ' το σκοινί, ο Λούις άφησε να βγει ο αέρας που κρατούσε τόση ώρα στα πνευμόνια του. «Τυχερό σκοινί», είπε.

Ύστερα άρχισαν να φέρουν τα ζώα. Πρώτα βγήκαν τα άλογα, στριφογυρνώντας τα θυμωμένα μάτια τους. Ύστερα ο πίθηκος, με μια γελοία στολή θυρωρού, που σκαρφάλωσε στη σέλα του πρώτου αλόγου κι άρχισε να δείχνει τα δόντια του στο κοινό

καθώς κάλπαζε γύρω γύρω στην αρένα. Τα σκυλιά που πηδούσαν μέσα από στεφάνια, οι ελέφαντες που χόρευαν παρουσιάζοντας ένα θέαμα εκτός τόπου και χρόνου, το πολύχρωμο σμήνος των πουλιών.

Κι ύστερα ήρθε η τίγρη.

Φυσικά, πριν απ' την εμφάνισή της ειπώθηκαν διάφορα: για το πόσο επικίνδυνο θηρίο ήταν και πως δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να δοκιμάσουμε τίποτα παρόμοιο μόνι μας. Ο θηριοδαμαστής, με την πλαδαρή, φακιδιάρικη φάτσα του που θύμιζε σταφιδόψωμο, στάθηκε στη μέση της αρένας καθώς άνοιγε η πόρτα απ' το κλουβί της τίγρης. Το ζώο βρυχήθηκε και παρά τη μεγάλη απόσταση που μας χώριζε, μου φάνηκε πως μύρισα την ανάσα του σαρκοβόρου.

Πήδηξε πάνω σ' ένα μεταλλικό σκαμνί, μαστιγώνοντας με την ουρά της τον αέρα. Στάθηκε στα πισινά της πόδια, υπακούοντας στο σχετικό πρόσταγμα. Στριφογύρισε κάνοντας κύκλο.

Ήξερα κάνα δυο πράγματα για τις τίγρεις. Όπως, ας πούμε, ότι αν ξυρίσεις μια τίγρη, το δέρμα της θα είναι και πάλι ριγωτό. Ή ότι όλες οι τίγρεις έχουν από ένα λευκό σημάδι στο πίσω μέρος του κάθε τους αυτιού, έτσι που να φαίνεται πως τα μάτια τους μένουν καρφωμένα πάνω σου, ακόμα και τη στιγμή που απομακρύνονται.

Ή, ας πούμε, ότι η θέση της ήταν στην άγρια φύση. Όχι εδώ, στο Μπέρεσφορντ, με το κοινό να φωνάζει και να τη χειροκροτεί.

Κι εκείνη τη στιγμή συνέβησαν δύο πράγματα. Πρώτον, συνειδητοποίησα πως το τσίρκο δε μου άρεσε πια και τόσο πολύ. Δεύτερον, η τίγρη στράφηκε και με κοίταξε στα μάτια, λες κι είχε εντοπίσει ήδη από πριν σε ποια θέση καθόμουν.

Ήξερα πολύ καλά τι ήθελε να κάνω.

Μετά την απογευματινή παράσταση, τα μέλη του θιάσου κατέβηκαν στη λίμνη, πίσω απ' το δημοτικό σχολείο, για να πιουν, να παιξουν πόκερ και να κολυπήσουν. Πράγμα που σήμαινε ότι τα περισσότερα απ' τα τροχόσπιτά τους, που ήταν παρκαρισμέ-

να πίσω απ' τη μεγάλη τέντα, θα ήταν άδεια. Υπήρχε ένας φύλακας – ένας θεόρατος τύπος, με ξυρισμένο κεφάλι κι ένα σκουλαρίκι στη μύτη-, αλλά ροχάλιζε του καλού καιρού, μ' ένα άδειο μπουκάλι βότκας πλάι του. Γλίστρησα μες στην περιφραξη.

Ακόμα και τώρα που το ξανασκέφτομαι, δεν μπορώ να σας πω γιατί το έκανα. Ήταν κάτι ανάμεσα σ' εμένα και σ' εκείνη την τίγρη· η γνώση πως εγώ ήμουν ελεύθερος κι εκείνη όχι. Πως κάποιοι είχαν κλέψει την απρόβλεπτη, άγρια ζωή της, αντικαθιστώντας την με δυο παραστάσεις τη μέρα, στις τρεις και στις επτά.

Το κλουβί που περισσότερο δυσκολεύτηκα να ξεμανταλώσω ήταν του πιθήκου. Τελικά, κατάφερα να το ανοίξω μ' έναν παγοκόφτη που είχα κλέψει απ' το κελάρι του παλπού μου. Ελευθέρωσα τα ζώα γρήγορα και σιωπηλά, παρακολουθώντας τα καθώς χάνονταν μες στις σκιές της νύχτας. Φαίνονταν να καταλαβαίνουν πως ό,τι γινόταν έπρεπε να γίνει μυστικά – ούτε καν οι παπαγάλοι δεν έκαναν τον παραμικρό θόρυβο καθώς εξαφανίζονταν στο σκοτάδι.

Τελευταία ελευθέρωσα την τίγρη. Σκέφτηκα πως έπρεπε ν' αφήσω στα άλλα ζώα ένα τέταρτο για να προλάβουν ν' απομακρυνθούν πριν αμολήσω στο κατόπι τους ένα σαρκοβόρο. Έσκυψα λοιπόν μπροστά απ' το κλουβί κι άρχισα να κάνω σχέδια στο μαλακό χώμα μ' ένα βότσαλο, παρακολουθώντας συγχρόνως την ώρα στο ρολόι μου. Καθόμουν εκεί και περιμένα, όταν πέρασε από δίπλα μου η Γυναίκα με τα Γένια.

Με είδε αμέσως. «Βρε, βρε», είπε, αν και δεν μπορούσα να δω το στόμα της κάτω από κείνη την μεπερδεμένη της γενειάδα. Δε με ρώτησε, όμως, τι έκανα εκεί πέρα ούτε μου ζήτησε να φύγω. «Πρόσεχε», μου είπε. «Μπορεί να σε βρέξει». Πρέπει να πρόσεξε πως τα άλλα ζώα έλειπαν ήδη – δεν είχα μπει στον κόπο να προσπαθήσω να κρύψω με κάποιον τρόπο τα ανοιχτά άδεια κλουβιά και τις μάντρες-, αλλά με κοίταξε απλώς για κάμποση ώρα κι ύστερα ανέβηκε τα σκαλιά που οδηγούσαν στην πόρτα του τροχόσπιτού της. Έμεινα κρατώντας την ανάσα μου, περιμένοντας πως θα

φώναζε την αστυνομία, αλλά αντί γι' αυτό άκουσα το ραδιόφωνο να παίζει. Βιολιά. Άρχισε να τραγουδάει κι εκείνη συνοδευοντάς τα και διαπίστωσα πως είχε βαθιά φωνή βαρύτονου.

Πρέπει να σας πω ότι ακόμα και σήμερα, μετά από τόσο καιρό, θυμάμαι τον ήχο απ' τα μεταλλικά δόντια που σύρθηκαν το ένα πάνω στ' άλλο καθώς άνοιγα το κλουβί της τίγρης. Και το πώς τριφτήκε πάνω μου, σαν σπιτόγατα, πριν πηδήξει το φράχτη μ' ένα μεγάλο άλμα. Και πώς γεύτηκα πραγματικά το φόβο, νιώθοντάς τον στο στόμα μου σαν αμυγδαλωτό, όταν συνειδητοποίησα ότι οπωσδήποτε θα μ' έπιαναν.

Αν και τελικά... δε μ' έπιασαν. Η Γυναίκα με τα Γένια δε μίλησε ποτέ σε κανέναν για μένα και βρέθηκαν να κατηγορούνται στη θέση μου οι εργάτες του τσίρκου που καθάριζαν τις κοπριές των ελεφάντων. Εκτός αυτού, όλοι ήταν πολύ απασχολημένοι στην πόλη την επόμενη μέρα, καθώς προσπαθούσαν να επαναφέρουν την τάξη και να πιάσουν τα ζώα που κυκλοφορούσαν ελεύθερα. Οι ελέφαντες βρέθηκαν να τσαλαβουτάνε στο σιντριβάνι της πόλης, έχοντας γκρεμίσει πρώτα ένα μαρμάρινο άγαλμα του Φράνκλιν Πηρς.* Ο πίθηκος είχε καταφέρει να τρυπώσει στην προθήκη με τα γλυκά του μικρού τοπικού εστιατορίου και καταβρόχθιζε μια ονειρεμένη τούρτα σοκολάτα όταν τον έπιασαν. Τα σκυλιά είχαν βουτήξει στους κάδους σκουπιδιών πίσω απ' το κινηματοθέατρο και τα άλογα είχαν σκορπίσει εδώ κι εκεί. Το ένα βρέθηκε να καλπάζει στη Μείν Στριτ. Κάποιο άλλο είχε τρυπώσει στο βοσκοτόπι ενός αγρότη της περιοχής κι έβασκε μαζί με τις αγελάδες. Ένα τρίτο είχε φτάσει δέκα μίλια μακριά, σ' ένα χιονοδρομικό κέντρο, όπου το εντόπισε κάποιο ελικόπτερο, από κείνα που περισυλλέγουν τραυματίες. Απ' τους τρεις παπαγάλους, οι δύο χάθηκαν οριστικά, ενώ ο ένας βρέθηκε κουρνιασμένος στο καμπαναριό της Ιερής Εκκλησίας του Σάντονκ.

---

* Franklin Pierce (1804-1869): ο δέκατος τέταρτος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. (Σ.τ.Μ.)

Η τίγρη, βέβαια, είχε χαθεί για τα καλά. Γεγονός που αποτελούσε πρόβλημα, γιατί άλλο πράγμα είναι ένας λιποτάκτης παπαγάλος κι άλλο ένα σαρκοβόρο που κυκλοφορεί ελεύθερο. Αναπτύχθηκε η Εθνοφρουρά στον Εθνικό Δρυμό στα Όρη Γουάιτ και τα σχολεία στο Νιου Χάμσερ έμειναν επί τρεις μέρες κλειστά. Ο Λούις ήρθε με το ποδήλατό του στο σπίτι μου και μου μετέφερε διάφορες φήμες που είχε ακούσει: πως η τίγρη είχε κατασπαράξει την καλύτερη δαμάλα της κυρίας Γουόλτσμαν, ένα παιδάκι, το διευθυντή μας.

Δε μου άρεσε να σκέφτομαι την τίγρη να τρώει τίποτα εν γένει. Τη φανταζόμουν να κοιμάται ψηλά σε κάποιο δέντρο κατά τη διάρκεια της μέρας· και τις νύχτες να οδηγείται απ' τα αστέρια.

Έξι μέρες αφότου είχα ελευθερώσει τα ζώα του τσίρκου, ένας εθνοφρουρός, με τ' όνομα Χόπερ ΜακΦι, που είχε καταταγεί μόλις μια βδομάδα νωρίτερα, βρήκε τελικά την τίγρη. Το μεγάλο αιλουροειδές κολυμπούσε στον ποταμό Αμονόσουκ, με το μουσούδι και τις πατούσες του γεμάτα αίματα ακόμη από ένα ελάφι που είχε κατασπαράξει. Σύμφωνα με τον Χόπερ ΜακΦι, η τίγρη πετάχτηκε ίσια καταπάνω του με πρόθεση να τον σκοτώσει, πράγμα που τον ανάγκασε να πυροβολήσει.

Αμφιβάλλω πολύ γι' αυτό. Η τίγρη ήταν κατά πάσα πιθανότητα μισοκοιμισμένη μετά από ένα τέτοιο γεύμα και οπωσδήποτε όχι πεινασμένη. Πιστεύω, όμως, πράγματι πως η τίγρη όρμησε στον Χόπερ ΜακΦι. Γιατί, όπως είπα και προηγουμένως, κανένας δε δίνει και μεγάλη σημασία στα ζώα. Κι εκείνη η τίγρη, με το που είδε ένα όπλο στραμμένο καταπάνω της, σίγουρα θα κατάλαβε τι επρόκειτο να συμβεί.

Ότι έπρεπε να παραιτηθεί απ' τον νυχτερινό ουρανό.

Ότι θα ζούσε και πάλι φυλακισμένη.

Επομένως, εκείνη η τίγρη έκανε την επιλογή της.

Αν ζεις ανάμεσα σε λύκους, πρέπει να φέρεσαι σαν λύκος.

Νικίτα Χρουτσώφ, Πρόεδρος της ΕΣΣΔ,
από συνέντευξη στην εφημερίδα *Observer*,
Λονδίνο, 26 Σεπτεμβρίου 1971

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΑΡΑ

Δευτερόλεπτα πριν το φορτηγό μας πέσει πάνω στο δέντρο, θυμήθηκα την πρώτη φορά που προσπάθησα να σώσω μια ζωή.

Ήμουν δεκατριών χρόνων και είχα μόλις μετακομίσει ξανά στο σπίτι του πατέρα μου. Ή, για να είμαι πιο ακριβής, τα ρούχα μου κρέμονταν και πάλι στην παλιά μου κρεβατοκάμαρα, αλλά εγώ βολευόμουν μ' αυτά που είχα στο σακίδιό μου, σ' ένα τροχόσπιτο στο βόρειο σύνορο του «Εμπορικού Σταθμού και Πάρκου Δεινοσαύρων του Ρέντμοντ». Εκεί φιλοξενούνταν οι αιχμάλωτες αγέλες λύκων του πατέρα μου, μαζί με κάτι γίββωνες, γεράκια, ένα υπέρβαρο λιοντάρι και τον μηχανικό *T. Ρεξ* που βρυχόταν ανά ώρα. Αφού εκεί περνούσε ο πατέρας μου το ενενήντα εννιά τοις εκατό του χρόνου του, το λογικό ήταν να κάνω κι εγώ το ίδιο.

Πίστευα πως αυτή η εναλλακτική ήταν πολύ καλύτερη απ' το να ζω με τη μητέρα μου, τον Τζο και τα θαυματουργά δίδυμα, αν και τελικά δεν αποδείχτηκε η ομαλή μετάβαση που προσδοκούσα. Υποθέτω πως φανταζόμουν εμένα και τον πατέρα μου να φτιάχνουμε μαζί κέικ τα κυριακάτικα πρωινά, να παίζουμε χαρτιά ή να κάνουμε βόλτες στο δάσος. Ο πατέρας μου, βέβαια, όντως έκανε βόλτες στο δάσος, αλλά μόνο μέσα στους περιφραγμένους χώρους που είχε στήσει για τους λύκους του, και ήταν πάντα απασχολημένος *παριστάνοντας* το λύκο. Κυλιόταν

στη λάσπη με τον Σίμπο και τον Σομπάγκου, που ήταν χαμηλά στην ιεραρχία της αγέλης. Έμενε μακριά απ' τον Πεκέντα, τον Βήτα της αγέλης. Έτρωγε απ' το κουφάρι ενός μοσχαριού, γονατισμένος ανάμεσα σε λύκους, με τα χέρια και το στόμα του γεμάτα αίματα. Ο πατέρας μου πίστευε πως το να καταφέρεις να εισχωρήσεις σε μιαν αγέλη σε βοηθά να μάθεις πολύ περισσότερα απ' ό,τι παρατηρώντας τα ζώα από απόσταση, όπως έκαναν οι βιολόγοι. Τον καιρό που μετακόμισα στο σπίτι του είχε καταφέρει να γίνει αποδεκτός από πέντε αγέλες ως μέλος καλή τη πίστει – θεωρούνταν άξιος να ζει, να τρώει και να κυνηγάει μαζί τους, παρόλο που ήταν άνθρωπος. Εξαιτίας αυτού, κάποιοι άνθρωποι τον θεωρούσαν ιδιοφυΐα. Οι υπόλοιποι τον είχαν για τρελό.

Τη μέρα που άφησα τη μητέρα μου και τη βγαλμένη από διαφήμιση περιοδικού καινούργια οικογένειά της, ο πατέρας μου δε με περίμενε με ανοιχτές αγκάλες, που λέει ο λόγος. Ήταν σε έναν απ' τους περιφραγμένους χώρους με τη Μεστάβε, που ήταν έγκυος για πρώτη φορά, και προσπαθούσε ν' αναπτύξει μαζί της μια σταθερή σχέση, ώστε να τον διαλέξει ως νταντά των κουταβιών της. Μέχρι που κοιμόταν μάλιστα εκεί, με τη λυκο-οικογένειά του, ενώ εγώ έμενα ξύπνια αλλάζοντας κανάλια στην τηλεόραση. Ένιωθα μοναξιά στο τροχόσπιτο, αλλά ακόμα μεγαλύτερη μοναξιά ένιωθα όντας κλεισμένη μέσα σε ένα άδειο σπίτι.

Τα καλοκαίρια η περιοχή στα Όρη Γουάιτ έβριθε από επισκέπτες που πηγαινοέρχονταν ανάμεσα στο «Χωριό του Άι-Βασίλη», στη «Χώρα των Παραμυθιών» και στον «Εμπορικό Σταθμό του Ρέντμουντ». Το Μάρτιο, όμως, εκείνος ο ανόητος *T. Ρεξ* βρυχόταν σ' ένα άδειο θεματικό πάρκο. Οι μόνοι άνθρωποι που έμεναν εκεί εκτός σεζόν ήταν ο πατέρας μου, που φρόντιζε τους λύκους του, και ο Γουόλτερ, ένας επιστάτης που αντικαθιστούσε τον πατέρα μου όποτε έλειπε. Έμοιαζε με πόλη-φάντασμα, οπότε άρχισα κι εγώ να πηγαίνω στους περίφρακτους χώρους

μετά το σχολείο – πλησιάζοντας μάλιστα τόσο, ώστε ο Μπεντάγκι, ο λύκος-δοκιμαστής, πηγαινοερχόταν απ' την άλλη μεριά του φράχτη, συνηθίζοντας τη μυρωδιά μου. Παρακολουθούσα τον πατέρα μου που έσκαβε ένα κοίλωμα στη φωλιά της Μεστάβε για τη γέννα και στο μεταξύ εγώ του έλεγα για τον αρχηγό της ποδοσφαιρικής μας ομάδας που αποκαλύφθηκε πως απατούσε την κοπέλα του ή για το κορίτσι που έπαιζε όμποε στη σχολική μας ορχήστρα και είχε αρχίσει τελευταία να φοράει καφτάνια – οι φήμες έλεγαν πως ήταν έγκυος.

Ο πατέρας μου, με τη σειρά του, μου έλεγε γιατί ανησυχούσε για τη Μεστάβε: Ήταν ένα νεαρό θηλυκό κι ως εκεί μονάχα μπορούσε να τη βοηθήσει το ένστικτό της. Δεν είχε κανένα πρότυπο που θα τη δίδασκε να είναι καλή μητέρα· δεν είχε ξανακάνει ποτέ της μωρά. Και κάποιες φορές μια λύκαινα μπορεί να παρατήρει τα κουτάβια της, μόνο και μόνο γιατί δεν ξέρει τι άλλο να κάνει.

Τη νύχτα που γέννησε η Μεστάβε, φάνηκε να τα καταφέρνει θαυμάσια. Ο πατέρας μου το γιόρτασε ανοίγοντας μια σαμπάνια κι αφήνοντας κι εμένα να πιω ένα ποτηράκι. Ήθελα να δω τα μωρά, αλλά ο πατέρας μου μου εξήγησε πως θα έκαναν βδομάδες να βγουν απ' τη φωλιά. Ακόμα κι η Μεστάβε θα έμενε μέσα μια ολόκληρη βδομάδα, ταΐζοντας τα κουτάβια της ανά δύο ώρες.

Δυο βράδια αργότερα, όμως, ο πατέρας μου με ξύπνησε μες στη νύχτα. «Κάρα», είπε, «χρειάζομαι τη βοήθειά σου».

Φόρεσα όπως όπως το παλτό και τις μπότες μου και τον ακολούθησα ως την περιφραξη, όπου βρισκόταν η φωλιά της Μεστάβε. Μόνο που η λύκαινα δεν ήταν μέσα στη φωλιά της. Τριγυρνούσε εδώ κι εκεί, όσο πιο μακριά απ' τα κουτάβια της μπορούσε. «Δοκίμασα τα πάντα προκειμένου να την κάνω να ξαναμπεί μέσα, αλλά δεν πάει με τίποτα», είπε ο πατέρας μου δίχως πολλά πολλά. «Αν δε σώσουμε τώρα τα κουτάβια, δε θα μας δοθεί άλλη ευκαιρία».

Χώθηκε μες στο λαγούμι και βγήκε κρατώντας δυο μικρούτσικα, ζαρωμένα ποντίκια. Τουλάχιστον έτσι έμοιαζαν, με τα μάτια τους σφιχτά κλεισμένα, γεμάτα ζάρες πάνω στην παλάμη του. Τα έδωσε σ' εμένα, που τα κουκούλωσα με το παλτό μου ενόσω εκείνος έβγαζε τα τελευταία δύο κουτάβια. Το ένα έδειχνε χειρότερα απ' τα άλλα τρία. Δεν κουνιόταν. Κι αντί να ρουθουνίζει, ξεφυσούσε μονάχα απαλά πού και πού.

Ακολούθησα τον πατέρα μου σε μια αποθήκη εργαλείων, πίσω απ' το τροχόσπιτο. Όσο εγώ κοιμόμουν, είχε πετάξει όλα τα εργαλεία έξω στο χιόνι. Το πάτωμα μέσα ήταν τώρα σκεπασμένο με σανό. Μια κουβέρτα που τη θυμόμουν απ' το τροχόσπιτο –ένα κόκκινο, χνουδωτό σκέπασμα– βρισκόταν μέσα σ' ένα μικρό χαρτόκουτο. «Τύλιξέ τα», είπε ο πατέρας μου κι εγώ υπάκουσα. Μια ζεστή θερμοφόρα κάτω απ' την κουβέρτα μιμούνταν τη ζεστή κοιλιά της μάνας τους. Τρία απ' τα κουτάβια άρχισαν αμέσως να ρουθουνίζουν κλωθογυρίζοντας ανάμεσα στις πτυχές. Το τέταρτο κουτάβι ήταν κρύο καθώς το άγγιξα. Αντί να τη βάλω με τ' αδέρφια της, την έχωσα και πάλι κάτω απ' το παλτό μου, στο μέρος της καρδιάς.

Όταν γύρισε ο πατέρας μου, κρατούσε κάτι μπιμπερό γεμάτα Εσμπιλάκ, γάλα σκόνη δηλαδή, αλλά για ζώα. Άπλωσε να πάρει το μικρό λυκάκι που 'χα αγκαλιά, αλλά δεν μπορούσα να το αφήσω απ' τα χέρια μου. «Θα ταΐσω τα άλλα», μου είπε κι ενώ εγώ πάλευα να καταφέρω το δικό μου να πιει μερικές σταγόνες, τα άλλα τρία άδειασαν τα μπιμπερό ως τον πάτο.

Ανά δύο ώρες ταΐζαμε τα μωρά. Την άλλη μέρα το πρωί δεν ετοιμάστηκα για το σχολείο κι ο πατέρας μου δε φάνηκε να περιμένει τίποτα διαφορετικό. Ήταν μια αδιαμφισβήτητη αλήθεια, που δε χρειαζόταν να ειπωθεί με λόγια: αυτό που κάναμε εκεί πέρα ήταν πολύ πιο σημαντικό απ' οτιδήποτε θα μπορούσα να μάθω μέσα σε μια τάξη.

Την τρίτη μέρα τα βαφτίσαμε. Ο πατέρας μου πίστευε πως τα πλάσματα του τόπου έπρεπε να παίρνουν κι ονόματα του τό-

που, οπότε όλοι οι λύκοι του είχαν ονόματα παρμένα απ' τη γλώσσα των Αμπενάκι.* Νόνταχ, που θα πει «Άκουσέ με», ήταν τ' όνομα που δώσαμε στο πιο μεγαλόσωμο απ' τα κουτάβια, μια φασαριόζικη μαύρη μπαλίτσα όλο ενέργεια. Ο Κίνα –ή «Κοίτα εδώ»– ήταν ο ταραχοποιός, που έμπλεκε στα κορδόνια των παπουτσιών μας ή παγιδευόταν κάτω απ' τα πλαϊνά φύλλα της χαρτόκουτας. Και ο Κίτα –ή «Άκου»– καθόταν και μας παρακολουθούσε, δίχως να του ξεφεύγει το παραμικρό.

Τη μικρή τους αδερφή την ονόμασα Μίγκεν, «Φτερό». Κάποιες φορές έπινε σχεδόν τόσο γάλα όσο και τ' αδέρφια της, πράγμα που μ' έκανε να πιστεύω πως θα γλίτωνε, αλλά ύστερα πάλι την ένιωθα νωθρή κι αδύναμη στα χέρια μου κι έπρεπε να την τρίβω και να τη χώνω κάτω απ' την μπλουζα μου για να τη ζεστάνω.

Έμενα ξύπνια όλο το εικοσιτετράωρο και είχα κουραστεί τόσο πολύ, που δεν καταλάβαινα πια τι μου γινόταν. Κάποιες φορές αποκοιμιόμουν όρθια, κουτουλώντας για λίγο, μέχρι που πεταγόμεναι και πάλι ξύπνια. Τη Μίγκεν την είχα όλη την ώρα στην αγκαλιά μου, έτσι που στο τέλος ένιωθα τα χέρια μου άδεια όταν δεν την κρατούσα. Την τέταρτη νύχτα, κάποια στιγμή που με είχε πάρει ο ύπνος και πετάχτηκα πάλι, έπιασα τον πατέρα μου να με κοιτάζει με μια έκφραση που δεν είχα ξαναδεί ποτέ στο πρόσωπό του. «Έτσι έκανα κι εγώ όταν γεννήθηκες», μου είπε, «δεν μπορούσα να σ' αφήσω στιγμή».

Δύο ώρες αργότερα η Μίγκεν άρχισε να τρέμει ανεξέλεγκτα. Ικέτεψα τον πατέρα μου να πάμε σ' έναν κτηνίατρο, στο νοσοκομείο, κάπου όπου θα μπορούσαν να μας βοηθήσουν. Έκλαιγα τόσο, που τελικά μάζεψε τα άλλα κουτάβια, τα έβαλε σ' ένα κουτί και τα πήγε στο παλιό του φορτηγάκι. Βάλαμε το κουτί

---

* Abenaki: φυλή ινδιάνων της Βόρειας Αμερικής. Σήμερα κατοικούν στην περιοχή της Νέας Αγγλίας των ΗΠΑ, καθώς επίσης στο Κεμπέκ και στον ανατολικό Καναδά. (Σ.τ.Μ.)

ανάμεσά μας στο μπροστινό κάθισμα, ενώ η Μίγκεν έτρεμε σύγκορμη κάτω απ' το παλτό μου. Μαζί της έτρεμα κι εγώ, αν και δεν ξέρω αν ήταν απ' το κρύο ή απ' το φόβο μου γι' αυτό που ήξερα πως επρόκειτο να συμβεί.

Όσπου να φτάσουμε στο πάρκινγκ του κτηνιατρείου, είχε ήδη φύγει. Το κατάλαβα τη στιγμή που συνέβη – την ένιωσα να αλαφρώνει στα χέρια μου. Σαν άδειο κέλυφος.

Άρχισα να ουρλιάζω. Δεν άντεχα να σκέφτομαι τη Μίγκεν νεκρή, ενώ ήταν ακόμα τόσο κοντά μου.

Ο πατέρας μου την πήρε και την τύλιξε στο φανελένιο του πουκάμισο. Ακούμπησε το κορμάκι της στο πίσω κάθισμα, έτσι που να μην είμαι αναγκασμένη να τη βλέπω. «Στην άγρια φύση», μου είπε, «δε θα είχε αντέξει ούτε μέρα. Μόνο χάρη σ' εσένα άντεξε όσο άντεξε».

Αν υποτίθεται πως αυτά τα λόγια έπρεπε να με κάνουν να νιώσω καλύτερα, δεν πέτυχαν το σκοπό τους. Ξέσπασα σ' ένα γοερό κλάμα.

Ξάφνου το κουτί με τα κουτάβια βρέθηκε ακουμπισμένο στο ταμπλό κι εγώ χωμένη στην αγκαλιά του πατέρα μου. Μύριζε μέντα και χιόνι. Για πρώτη φορά στη ζωή μου κατάλαβα γιατί δεν μπορούσε να φύγει μακριά απ' τους λύκους του – η σχέση μαζί τους ήταν σαν ναρκωτικό. Κι αν το συνέκρινες με καταστάσεις σαν κι αυτή, ζωής και θανάτου, τι σημασία είχε αν ξεχνούσε να πάρει τα ρούχα απ' το καθαριστήριο ή να έρθει στις συναντήσεις γονέων του σχολείου μου;

Στην άγρια φύση, μου εξήγησε ο πατέρας μου, η μάνα-λύκαινα παίρνει το μάθημά της με σκληρό τρόπο. Στην αιχμαλωσία, όμως, που οι λύκοι ζευγαρώνουν μόλις μία φορά στα τρία ή τέσσερα χρόνια, ισχύουν άλλοι κανόνες. Δεν μπορείς να καθίσεις απλώς και να παρακολουθείς ένα κουτάβι καθώς πεθαίνει. «Η φύση ξέρει τι θέλει», είπε ο πατέρας μου. «Αυτό όμως δεν κάνει τα πράγματα ευκολότερα για μας – σωστά;»

Υπάρχει ένα δέντρο έξω απ' το τροχόσπιτο του πατέρα μου

στο πάρκο του Ρέντμοντ, ένα κόκκινο σφεντάμι. Το φυτέψαμε το καλοκαίρι μετά το θάνατο της Μίγκεν, για να δείχνει πού ήταν θαμμένη. Και είναι το ίδιο είδος δέντρου μ' αυτό που βλέπω, τέσσερα χρόνια αργότερα, να έρχεται καταπάνω στο παρμπρίζ με μεγάλη ταχύτητα. Το ίδιο είδος δέντρου που πάνω του πέφτει μετωπικά το φορτηγό μας.

Μια γυναίκα έχει γονατίσει δίπλα μου. «Έχει τις αισθήσεις της», λέει. Η βροχή μου τυφλώνει τα μάτια, μου μυρίζει καπνός και δεν μπορώ να δω τον πατέρα μου.

«Μπαμπά;» λέω, αλλά η φωνή μου αντηχεί μόνο μες στο κεφάλι μου.

Η καρδιά μου χτυπάει σε λάθος μέρος. Κοιτάζω τον ώμο μου, εκεί που νιώθω την καρδιά μου να χτυπάει.

«Φαίνεται πως έχει κάταγμα ωμοπλάτης κι ίσως και μερικά σπασμένα πλευρά. Κάρα; Είσαι η Κάρα;»

Πώς ξέρει τ' όνομά μου;

«Έγινε ένα ατύχημα», μου λέει η γυναίκα. «Θα σε μεταφέρουμε στο νοσοκομείο».

«Ο... πατέρας μου...» καταφέρνω να πω τελικά. Κάθε λέξη που ξεστομίζω τη νιώθω σαν μαχαιριά στο χέρι μου.

Στρέφω το κεφάλι ψάχνοντας να τον βρω και βλέπω τους πυροσβέστες, που καταβρέχουν με τη μάνικα τη φλεγόμενη σφαίρα που άλλοτε ήταν το φορτηγό του πατέρα μου. Η βροχή στο πρόσωπό μου δεν είναι αληθινή βροχή, παρά μόνο ψεκάδια απ' τον πίδακα του νερού.

Κι έξαφνα θυμάμαι: το θρυμματισμένο παρμπρίζ, την ουρά του φορτηγού να γλιστράει, τη μυρωδιά της βενζίνης. Το πώς φώναζα τον πατέρα μου κι εκείνος δε μου απαντούσε. Άρχισα να τρέμω σύγκορμη.

«Είσαι απίστευτα γενναία», μου λέει τώρα η γυναίκα. «Κατάφερες να σύρεις τον πατέρα σου έξω απ' το φορτηγό...»

Στην άγρια φύση, όταν ένας λύκος διαισθάνεται το τέλος του, όταν ξέρει ότι δεν είναι πια χρήσιμος στην αγέλη, επιλέγει να πεθάνει μακριά από την οικογένειά του, μόνος και υπερήφανος. Δυστυχώς δε συμβαίνει το ίδιο με τους ανθρώπους.

Ο Λιουκ έχει περάσει όλη του τη ζωή μελετώντας τους λύκους, τη συμπεριφορά τους, τις συνήθειές τους, ζώντας μαζί τους για πολύ καιρό. Τους καταλαβαίνει καλύτερα και από την ίδια του την οικογένεια. Η γυναίκα του τον έχει αφήσει. Ο γιος του, Έντουαρντ, εγκατέλειψε το πατρικό πριν από έξι χρόνια, και η σχέση τους είναι σχεδόν ανύπαρκτη, όσο κι αν πονάει και τους δύο αυτό.

Όταν ένα παγωμένο χειμωνιάτικο βράδυ χτυπάει το τηλέφωνο, τα πάντα αλλάζουν. Ο Λιουκ έχει τραυματιστεί σοβαρά σ' ένα αυτοκινητικό ατύχημα. Ο Έντουαρντ πρέπει να γυρίσει πίσω και να αντιμετωπίσει τον πατέρα του. Μαζί με την αδελφή του, την Κάρα, οφείλουν να αποφασίσουν για την τύχη του. Δεν υπάρχει εύκολη απάντηση και τα ερωτήματα που προκύπτουν είναι βασανιστικά: Τι μουσικά έχουν κρατήσει ο ένας από τον άλλο; Ποια είναι τα κίνητρα πίσω από την ανάγκη τους να αφήσουν τον πατέρα τους να πεθάνει ή να προσπαθήσουν να τον διατηρήσουν στη ζωή; Τι θα ήθελε ο ίδιος ο Λιουκ; Και, το σημαντικότερο, πώς μπόρεσαν όλοι να ξεχάσουν αυτό που ένας λύκος δεν ξεχνά ποτέ; Ότι κάθε μέλος της αγέλης χρειάζεται το άλλο και ότι μερικές φορές η θυσία είναι συνώνυμο της επιβίωσης;

Μια συγκινητική ιστορία για τη φύση της οικογένειας, την αγάπη, την προσοσία και τη δύναμη που προσφέρει, αλλά και το τίμημα που ίσως πρέπει να πληρώσουμε για να απολαύσουμε αυτά τα αγαθά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12528